Els participants a l'espectacle dels 30 anys de l'Aula de Teatre, a La Diva ■ MANEL LLADÓ

L'Aula de Teatre de la UdG celebra el trentè aniversari

■ Alumnes, exalumnes i col·laboradors van representar a La Diva fragments d'obres que són part de la seva història

Xavier Castillón
GIRONA

Pocs mesos després del naixement de la Universitat de Girona (UdG), també es va crear la seva Aula de Teatre, concretament l'any 1992, ara fa 30 anys. Per celebrar-ho, dijous passat va tenir lloc al restaurant La Diva de Girona un espectacle en què alumnes, exalumnes i col·laboradors de l'Aula de Teatre van representar, amb un concepte de cafè teatre, fragments d'algunes de les obres representades durant aquestes tres dècades de teatre universitari a Girona.

Impulsada i dirigida en els seus inicis per Mercè Mas i Mercè Saumell –que es repartien la part pràctica i la teòrica, respectivament–, l'Aula de Teatre torna a estar dirigida des del 2008 per Mas, després de sis anys en què va assumir el càrrec Jordi Duran, antic alumne de l'Aula que després va anar a estudiar direcció a l'Institut del Teatre. Com remarca Mas, aquesta ha estat una constant de l'Aula de Teatre: l'equip de direcció sempre ha incorporat antics alumnes, com passa ara mateix amb Meritxell Torres, l'ajudant de direcció, i Jordi Fuentes, oficialment el tècnic de llums i so, tot i que, com remarca Mas, també balla, escriu i fa altres funcions. Aquesta polivalència tampoc no és estranya a l'Aula de Teatre. "Sempre hem funcionat molt com el teatre d'abans, el que fèiem per exemple a l'època del Talleret de Salt", rememora Mercè Mas, que també constata que "el problema principal de l'Aula ha estat sempre l'espai". Després d'haver passat pel teatre del seminari, les Butinyanes i una petita capella a Sant Domènec, ara assagen al local que l'associació Seguim Fent UdG té al carrer Castell de Peralada.

L'Aula té un fidel col·laborador, el poeta i professor Salvador Oliva, traductor de l'obra de Shakespeare al català. "Per a nosaltres ha estat molt important, perquè gràcies a ell hem pogut treballar moltes obres de Shakespeare, adaptant i reduint textos amb el seu aval", explica la directora. D'aquesta manera, l'Aula de Teatre ha pogut escenificar grans clàssics del dramaturg anglès com ara *Romeu i Julieta*, *Otel·lo*, *Hamlet*, *Nit de Reis* i *Macbeth*. Entre la trentena d'obres que han estrenat, hi ha també textos de Koltès (*Roberto Zucco*), Ibsen (*Peer Gynt*), Lorca (*La comedia sin título*) i Beckett, de qui van representar *Tot esperant Godot* en un festival internacional de teatre universitari a Granada.

A més d'oferir tallers de teatre, expressió corporal, improvisació i dicció per a tots els alumnes de la UdG –al principi la majoria provenien de la Facultat de Lletres, ara ja no–, l'Aula de Teatre també ha col·laborat amb professors com ara Xavier Renedo i Mariàngela Vilallonga, que han sol·licitat els seus serveis per oferir lectures i recitals de diversos autors.

Sempre condicionada per la disponibilitat d'uns actors i actrius que són sobretot estudiants i, en alguns casos, també treballen, puntualment l'Aula ha pogut portar els seus muntatges a la Campanya de Teatre Amateur de la Diputació o a algun festival de teatre universitari, com ara la II Biennal de Teatre Universitari, que tindrà lloc al juny a la Universitat d'Alacant, on els gironins presentaran *Petites improvisacions per a cafè teatre*. ■

OPINIÓ

Quan anàvem d'exposicions

Eva Vàzquez

Durant un temps, massa curt, segurament desaprofitat, tenir la carrera d'història de l'art a mitges i haver trobat feina en un diari on et deixessin escriure ressenyes d'exposicions podia ser o bé una oportunitat o bé una inconsciència. A finals dels vuitanta, que confluïssin els atzars favorables era possible, i en lloc d'anar a amanir pizzes en un restaurant on només vaig durar un servei, vaig acabar visitant cada setmana totes les galeries de Girona i comarques. N'hi havia tantes, que els divendres, quan renovaven programacions, en publicàvem la graella a plana sencera. Em fa sentir molt vella, escriure això, perquè em veig entrant a les sales amb la llibreta de notes a la mà i el desconcert de no tenir ni un apunt de la facultat on aferrar-me per comprendre res del que hi veia, però també perquè evoco un món que ja no existeix, quan encara eren obertes la Sebastià Jané, Espais, Expoart, Can Norat, la Caramany, la Francesc Machado, fins i tot la Fòrum, que era com un multisales de pintura més aviat dolentota, i les Interbutics, el nostre intent fugaç de cultura pop, i tants de bars i cafeteries que es donaven un bany de modernitat a base de penjar quadros a les parets.

Anar a les inauguracions d'art era més *chic*, en aquella època, del que ho és avui anar a l'estrena d'*Alcarràs*, i a sobre t'obsequiaven amb un piscolabis i un espectacle de La Nau 18 d'Anna Rovira. Tornaves a casa baldada, i amb la bossa plena de prospectes i catàlegs. Després van proliferar les galeries diguem-ne d'estiueig, amb propostes *high standing* en masos sumptuosament restaurats, com la Cyprus de Sant Feliu de Boada, però de la que vaig aprendre més va ser de la petita sala que havia condicionat Mercè Ettinghausen a la seva casa de la Pera. Hi havia arribat a finals dels seixanta amb el seu marit, el catalanòfil Henry Ettinghausen, i des del 1987 i durant una dotzena d'estius hi va organitzar algunes de les millors exposicions de la dècada, de Faixó, Niebla, Ansesa, Corominas, Montserrat Costa, Torres Monsó, Gabriel, quasi sempre fent parella amb artistes estrangers. Era una casa acollidora i cosmopolita, on estava prohibit fer-t'hi l'esnob. La Mercè va morir fa un any, però se la retroba, amable i generosa fins i tot amb les nenes que no servien ni per fer pizzes, en cada una de les pàgines de les seves memòries, que són el retrat bonic d'una efervescència irrepetible.

Anar a les exposicions era més 'chic' del que ho és avui anar a l'estrena d''Alcarràs'

La Diva

Joan Ventura Brugulat

Entrar en un local a les nou del vespre i sortir-ne a quarts de tres de la matinada sentint que t'ho has passat bé i has rigut a cor què vols és un gran plaer en els temps que vivim. Al carrer Figuerola, que ha esdevingut el centre de la nit gironina (amb tota la càrrega que comporta per als veïns), hi ha el restaurant sala de festes La Diva, que ha estat tota una descoberta. Me'n va parlar l'amic Pitu i hi vam anar un dijous a fer uns còctels. Hi havia poca clientela i hi vam reconèixer l'Alfons Casas, un dels grans animadors del micro obert el divendres a la nit. Al cap d'uns dies, aprofitant un sopar de comiat vam optar per La Diva i el resultat va ser fantàstic. Com a molt havia estat d'esquitllentes en un karaoke sorollós, on la gent canta mig borratxa. Res a veure amb La Diva: d'entrada hi ha una mestra de cerimònies amb una veu prodigiosa, és la cantant Susanna del Saz, propietària del local junt amb el seu company Sergi Ruibal, que també actua. Dalt l'escenari es van succeint una sèrie de cantants amb gran potencial, uns més que altres, però sense abaixar mai el llistó. Des de boleros a pop, passant per versions de Perales, Miguel Rios, Nino Bravo, temes en anglès, cançó italiana... fins i tot, Manolo Escobar. Tots els gèneres hi tenen cabuda i alguna veu és de categoria superior. També hi ha moments per a l'humor i l'Alfons va deixar unes actuacions dignes d'un *showman*, sobretot fent el contrapunt a una dona de veu delicada a la cançó de Mina *Parole parole*. A mesura que el local s'anava omplint també van pujar grups d'amics que hi posaven més voluntat que ofici, però és clar que a La Diva els complexos es queden a casa, llevat de la nostra taula, que no ens hi vam atrevir per aquella vergonya innata que tenim dins. Em vaig quedar amb les ganes de cantar alguna cançó en català, davant l'absència de la llengua en els temes de la vetllada. El nostre sentit del ridícul ens fa menys atrevits: haurem de recuperar l'esperit dels cors de Clavé! La Diva es va inaugurar el 2018 i combina la gastronomia i l'espectacle, una oferta singular. Els dissabtes i diumenges sol haver-hi actuacions en directe. Susanna del Saz té una llarga trajectòria musical i ha cantat amb orquestres i formacions com la Costa Brava, la Selvatana, la Selva Big Band, l'Orquestra de Cambra de l'Empordà i la Mediterraneum Ensemble, i ha col·laborat sovint amb el pianista Nito Figueras.

Dalt l'escenari es van succeint cantants amb gran potencial sense abaixar mai el llistó